Ἔτος 16ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1902 — Ἀριθ. 718

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-οδος Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^{κα} ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ὁημοσιευόμενα ἢ μὴ οὐν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ ὀηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. - Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας, γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ δ.αζύγια Β. — Ἀμίλιος Ζολά. — Πῶς ἔγραψα τὴν Παρύσατιν. ὑπὸ Jane Dieulafoy). — Νεωτερισμῶν κινήσεις. (ὑπὸ δος Valentine About). — Τὸ Νέον Συμβόλαιον. — Μία ἀρπίστρια. Διὰ τὰς κυρίας. — ἀλληλογραφία. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπ.φυλλίς.

ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Τί πταίει καὶ ὁ γάμος χωλαίνει ; Τί πταίει καὶ ὁ συνεταιρισμὸς αὐτός, ὁ ὁποῖος καὶ ὅταν συνάπτεται ἀκόμη ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους οἰωνούς, χωρὶς νὰ παρέλθῃ πολὺς καιρός, καταλήγει κατὰ τό πολὺ εἰς μίαν ἔχθραν ὑπόκωφον, εἰς ἓν μαρτύριον χωρὶς τέλος καὶ τῶν δύο συμβαλλομένων; Τί πταίει καὶ ὅ,τι φαίνεται τὴν μίαν ἡμέραν ὡς ἡ ὑπερτάτη εὐδαιμονία καὶ ἡ χωρὶς τέλος χαρὰ καὶ ὁ παράδεισος καὶ ὁ οὐρανός, μίαν ἄλλην ἡμέραν μεταβάλλεται εἰς δυστυχίαν καὶ ἀπελπισίαν καὶ κόλασιν.

Διότι ὅσον καὶ ἂν βλέπωμεν εἰς τὸν κόσμον ζεύγη, τὰ ὁποῖα ἔζησαν εἴκοσι καὶ τριάντα ἐτῶν ζωὴν μαζή, ὑπὸ τὴν ἰδίαν στέγην καὶ παρὰ τὴν ἰδίαν τράπεζαν, ὅσον καὶ ἂν γενεαὶ παιδιῶν καὶ ἐγγονῶν παρουσιάζουν ἀβραμιαίαν τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων τούτων, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται νὰ διηνύθη ὑπὸ μειδιάματα μόνον καὶ θωπείας τῆς τύχης μακρὰ ἡ ζωὴ ἐκείνων, τῶν ὁποίων τὰ πάθη πλέον ἐκόπασεν ἡ ἡλικία, βεβαίως σπανίως, σπανιώτατα συμβαίνει νὰ ὑπῆρξαν πραγματικῶς εὐτυχεῖς, νὰ ἔζησαν ἀληθῶς μὲ τὴν ἁρμονίαν καὶ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν εἶχαν ὀνειροπολήσει νέοι, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν στηρίξει τόσα ὄνειρα εὐτυχίας καὶ χαρᾶς.

Καὶ ὅσον καὶ ἂν βλέπωμεν ἀκόμη ἄνδρας νέους καὶ γυναῖκας νέας νὰ στηριζωνται ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου καὶ νὰ εἶναι ἀχώριστοι εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ ἔχουν πάντοτε τὴν ἰδίαν γνώμην ἐπὶ ὅλων τῶν ζητημάτων καὶ νὰ κανονίζουν τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὕπαρξίν των ἀπὸ κοινοῦ χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν καὶ καμμίαν ἀνωμαλίαν αἰσθητήν, βεβαίως καὶ πάλιν σπανίως ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρὰ ὑπῆρξεν ὁ σύντροφος τῶν ἀνθρώπων τούτων.

Περὶ ἐκείνων δὲ τῶν ὁποίων πλέον ἢ καταφανὴς εἶναι ἡ δυστυχία, περὶ ἐκείνων τῶν ὁποίων ἡ κολασμένη ζωὴ δὲν εἶνα μυστικὸν διὰ κανένα καὶ οἱ ὁποῖοι ρίπτονται εἰς τὴν πάλην τῆς ἀλληλοεξοντώσεως ὡς θηρία μαινόμενα καὶ εἶναι ἕτοιμοι εἰς σπαραγμὸν καὶ ὅταν ἀκόμη τείνουν τὴν ἀγκάλην ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον, περὶ ἐκείνων τῶν ὁποίων τὰ χείλη μόνον δηλητήριον σκορπίζουν καὶ ἡ γλῶσσα μεταβάλλεται εἰς μάστιγα καὶ τὰ χέρια εἰς σιδερένιους κρίκους καὶ εἰς ἀκανθωτὰ ὄργανα, δι' ὧν δεσμεύεται ἡ ἐλευθερία καὶ καταστρέφεται ὁ ἀτομικὸς ἀνθρωπισμὸς καὶ κατασπαράσσεται ἡ ἀνθρωπίνη ἀξιοπρέπεια, περὶ τῶν δυστυχῶν αὐτῶν — καὶ εἶναι οἱ περισσότεροι — οἱ ὁποῖοι σύρουν τὰς ἁλύσεις των ὡς οἱ ἰσοβίως κατάδικοι, δὲν εἶναι βεβαίως ἀνάγκη να λεχθῇ ὅτι εἶναι θύματα τοῦ γάμου καὶ ὅτι ὁσάκις δὲν καταφεύγουν εἰς τὸ διαζύγιον διὰ νὰ θέσουν ἓν τέρμα εἰς τὴν ζωὴν των τὴν ἀβίωτον, εἶναι ἥρωες καὶ μάρτυρες μὲ γεννναιότητα καὶ αὐταπάρνησιν, ἣν σπανίως ἀπαντᾷ τις καὶ εἰς τὸ μαρτυρολόγιον τῶν ἁγίων ἀκόμη.

Ἀλλὰ τί λοιπὸν χωλαίνει εἰς τὸν θεσμὸν αὐτόν, διὰ τὸν ὁποῖον καὶ τὸ φιλοσοφικὸν ἀκόμη στόμα τοῦ Χριστοῦ οὐδὲ μίαν ἐξεστόμισε λέξιν, τόσον καὶ αὐτοῦ ἴσως ἡ θεία διάνοια εἶχε σκοτισθῆ καὶ ἡ μεγάλη καρδία συγκινηθῆ ἐξ ὅσων ἀντελήφθη ἀδίκων καὶ ἐκτρόπων εἰς τὸν γάμον, κατὰ τὴν σύντομον ζωήν του τὴν μοναστικὴν καὶ τὴν ἤρεμον;

Διότι καὶ τότε ὡς καὶ τώρα ὁ γάμος ἐχώλαινε καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ θεμελίων σαθρῶν καὶ ἐτελεῖτο ὑπὸ συνθήκας, τῶν ὁποίων θῦμα ἔπιπτεν ἡ Λεία καὶ ἔπειτα ἡ Ραχὴλ καὶ μετ' αὐτὴν ἡ ἀνὰ δεκάδας χορεία τῶν συζύγων τοῦ ἐκλε-

κτοτέρου μεταξὺ τῶν Ἑδρκίων Πατριαρχῶν. Καὶ τότε ὡς καὶ τώρα ὁ γάμος ἐχώλαινε καὶ ὑπέσκαπτε τὴν εὐτυχίαν μεγάλης μερίδος τῆς ἀνθρωπότητος, ἐκείνης ἥτις ἐπεκράτησε νὰ ὀνομάζεται ἡ ἀσθενεστέρα, ἀλλὰ καὶ ἡ μᾶλλον ὡραία καὶ ἡ μᾶλλον ποιητική.

Ὁ γάμος ἐχώλαινε καὶ εἰς τὸν λαὸν ἀκόμη τὸν περισσότερον σοφὸν καὶ τὸν περισσότερον μέγαν καὶ ἔνδοξον τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ Ξανθίππη τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα περισώθη, μόνον διὰ τὰ ἐπαναστατικὰ κατὰ τὸν ἔγγαμον βίον κινήματά της καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Ἀλκιβιάδου, καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Περικλέους, καὶ ἡ σύζυγος τοῦ τυράννου τῆς Κορίνθου Περιάνδρου, διὰ νὰ ἀναφέρωμεν ὀνόματα συζύγων τῶν διασημοτέρων μόνον ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, θὰ ὑπέφεραν καὶ θὰ ἦσαν τόσον δυστυχεῖς εἰς τὴν ζωὴν—ἂν καὶ σύζυγοι τῶν περιφανεστέρων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς των καὶ ἴσως καὶ τοῦ κόσμου ὅλου—ἂν καὶ τότε ὁ γάμος δὲν ἐχώλαινε καὶ ἂν τὰ θεμέλιά του δὲν ἦσαν ἐξ ἴσου σαθρὰ καὶ ἐξ ἴσου ἀνιτόρροπα ὅσον καὶ σήμερον ;

Ἀπὸ ἓν λάθος, ἀπὸ μίαν ἐσφαλμένην ἀρχήν, ἀπὸ μίαν μωρὰν καὶ ἐγωϊστικὴν παράδοσιν ἐγεννήθη μία μεγάλη πλάνη : τῆς ἀνισότητος τῶν δύω φύλων καὶ τῆς εἰς πάντα ὑπεροχῆς ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὸ ἀνάστημα ἔτυχε νὰ εἶναι κατὰ ὀλίγα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου ὑψηλότερον, καὶ εἰς ὡρισμένα πράγματα καὶ ὑπὸ ὡρισμένας βιωτικὰς συνθήκας ἡ φυσικὴ ἀντοχὴ ἐντονωτέρα.

Ἀντὶ λοιπὸν ἡ ἀνθρωπίνη δυὰς νὰ συζήσῃ ἐν ἀγάπῃ καὶ ἁρμονίᾳ, ὡς φαίνεται συζῶσα ἡ δυὰς ὅλων τῶν θεωρουμένων κατωτέρων ὄντων τῆς δημιουργίας, ἀντὶ νὰ ἀλληλοσυμπληροῦται καὶ νὰ ἀλληλοβοηθῆται καὶ νὰ ἐπιζητῇ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν ποικιλίαν τῶν ἀντιθέσεων, αἱ ὁποῖαι ἀπαντοῦν καὶ εἰς τὴν φυσικὴν καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν αὐτῶν ὑπόστασιν, ἀντὶ νὰ μοιράζεται τὰ καλὰ τῆς ζωῆς μὲ ἰσότητα καὶ δικαιοσύνην καὶ νόμος κανονίζων τὰ κατ' αὐτὴν νὰ εἶναι ἡ ἀμοιβαιότης τῆς ἀλληλεγγύης, καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ δικαιοσύνη ἐκ τῆς ὁποίας καὶ μόνης ἠδύνατο νὰ προκύψῃ ἡ ἁρμονία ὑπὸ τὴν πραγματικωτέραν της ἔποψιν, ὁ εἷς ἐρειδόμενος εἰς τὴν μεγαλειτέραν τῶν μυώνων του ἀντοχήν, ἀνεκήρυξεν ἑαυτὸν ἄρχοντα καὶ ἐκράτησεν εἰς ὅλα καὶ δι' ὅλα τὴν μερίδα τοῦ λέοντος ὑπὲρ ἑαυτοῦ.

Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῆς πλανημένης ταύτης ἀρχῆς ἐκανόνισεν ὅλας τὰς θεωρίας του περὶ καθηκόντων καὶ περὶ δικαιωμάτων, τὰ ὁποῖα φυσικὰ ἐθεσπίσθησαν ἐντελῶς ἄνισα καὶ διάφορα διὰ τὸν ἄνδρα καὶ διὰ τὴν γυναῖκα.

Καὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀνίσου καὶ ἀδίκου αὐτῆς ἀρχῆς, ἐδέησε νὰ πολεμηθῇ πρωτίστως αὐτὴ ἡ φύσις εἰς τοὺς πλέον ἀπαραβάτους νόμους της, ἐδέησε νὰ δημιουργηθῇ ἓν τεχνητὸν καθεστός, τὸ ὁποῖον ἐκανόνισαν νόμοι ἀντίρροποι κατὰ τὸ πλεῖστον τῶν φυσικῶν, νόμοι ἐξυπηρετοῦντες καὶ πάλιν εἰς ὅλα τὸν ἄνδρα καὶ μειοῦντες εἰς βαθμόν, ἐνίοτε, περισσότερον ἀπὸ ἐξευτελιστικὸν τὴν γυναῖκα.

Οἱ νόμοι αὐτοὶ ἐβαπτίσθησαν μὲ τὸν πομπώδη τίτλον τῆς ἠθικῆς, ἡ ὁποία, κατὰ παράδοξον καὶ πάλιν ἀρχήν, εἶναι διάφορος διὰ τὸν ἄνδρα καὶ διάφορος διὰ τὴν γυναῖκα. Εἰς τρόπον ὥστε, ὅ,τι διὰ τὸν ἄνδρα ἐνίοτε εἶναι ἠθική, τιμή, ἀνάγκη, θρίαμβος, ἐπιτυχία, διὰ τὴν γυναῖκα εἶναι ἀνηθικότης, ἀτιμία, διαφθορά, ὄνειδος, κατάπτωσις.

Καὶ δι' αὐτὸ οἱ εἰς τὸν γάμον συμβαλλόμενοι καὶ ὅταν ἀκόμη φαίνωνται νὰ φέρουν ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ἰσότητος καὶ ἁρμονίας, καὶ ὅταν ἡ ἀγάπη πρωτοστατῇ εἰς τὴν ἕνωσίν των καὶ ἡ εὐτυχία μὲ τὰ ὡραῖα της ἰδεώδη φαίνεται νὰ ἀνατέλλῃ εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς νέας των ζωῆς, καὶ τότε ἀργὰ ἢ γρήγορα κατὰ νόμον μοιραῖον, κατὰ νόμον ἐντελῶς φυσικόν, ἡ εὐτυχία των δὲν παρατείνεται παρὰ τόσον ἀκριβῶς καιρόν, ὅσος ἀπαιτεῖται, ὅπως ἀποκαλυφθοῦν αἱ ψευδεῖς καὶ ἄδικοι καὶ ἄνισοι συνθῆκαι, ὑπὸ τὰς ὁποίας ὁ νόμος κανονίζει τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, οἱ ὁποῖοι ὤφειλαν νὰ εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ γάμου, ὅπως εἶναι ἴσοι ἐνώπιον ἐκείνου, ὅστις τοῖς ἔδωκε τὴν ζωήν.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΖΟΛΑ

Ὁ γίγας τοῦ λήξαντος αἰῶνος, ὁ ὁποῖος ἐκράτησεν ὡς ἄλλος Τιτὰν τὸν κόσμον ὅλον εἰς τὰς δύω του χεῖρας ἀπέθανε. Καὶ δὲν ἦτο Τιτὰν τῆς ὕλης μὲ ἰσχυροὺς μόνον μῦς καὶ μὲ νεῦρα χαλύβδινα ὁ Ζολά, ἀλλ' ἦτο Τιτὰν τοῦ πνεύματος, ἦτο γίγας τῆς ἐπιστήμης ὑπὸ τὴν πλέον ἀπέραντον σημασίαν τῆς λέξεως.

Κανεὶς ἄλλος ὅπως αὐτὸς δὲν ἀνέλαβε νὰ ἀνατάμῃ ὅλον τὸ ἔργον τῆς δημιουργίας ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου θεοῦ μέχρι τοῦ ἀνθρώπου κτήνους, ἀπὸ τοῦ ἁπλουστέρου καὶ ἐλαχίστου τῶν ζώων μέχρι τῶν φυτῶν καὶ τῶν λίθων καὶ τῶν θαλασσῶν μὲ τὰ ἀπόκρυφα κάλλη καὶ τὰς ἀσχημίας των, κανεὶς δὲν ἐζωγράφισε μὲ τόσην δύναμιν τέχνης καὶ μὲ τόσον φῶς ζωῆς καὶ μὲ τόσην σκληρότητα καὶ εὐγένειαν μαζῆ ἀληθείας νὴν ψυχὴν τῆς φύσεως καὶ τῶν ὄντων. Κανεὶς δὲν ἀναποδογύρησεν ἀλύπητα ὅλας τὰς προλήψεις καὶ δὲν ἐποδοπάτησεν ὅλα τὰ ψεύδη καὶ δὲν ἐξέσχισε τὸ προσωπεῖον τῆς ἀνθρωπότητος καὶ δὲν ἐπαρουσίασε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς εἰλικρινείας ὅλα τὰ ἕλκη καὶ ὅλας τὰς πληγὰς καὶ ὅλην τὴν σαπίλαν τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησαν οἱ αἰῶνες, ὅσον αὐτός.

Τὰ ὅπλα τοῦ Ζολᾶ εἰς τὸ φιλογογικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν ἔργον του ἦσαν ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα δὲν συντρίβονται, τὰ ὁποῖα δεν πίπτουν, τὰ ὁποῖα δὲν προδίδουν: Ἀλήθεια καὶ τέχνη. Δύο ὅπλα πύρινα, χαλύβδινα, φωτοβόλα. Πληγώνουν ἀλλὰ φωτίζουν. Πονοῦν, ἀλλὰ θεραπεύουν. Καυτηριάζουν, ἀλλὰ ἀπολυμαίνουν. Προσβάλλουν ἐνίοτε τὴν αἰδώ, καὶ κάμνου τὴν σεμνότητα νὰ ἐρυθριᾷ καὶ τὴν ἁγνότητα νὰ γίνεται λευκοτέρα, ἀλλὰ δημιουργοῦν ὑγείαν νοῦ καὶ ἀκμὴν ψυχικῆς εὐρωστείας καὶ διαύγειαν καὶ καθαρότητα πνεύματος. Δι' αὐτὸν δὲν ὑπῆρξαν ἄρχοντες καὶ αἵματα κυανᾶ καὶ αἵματα χυδαῖα. Δι' αὐτὸν ὁ ἄνθρωπος ὑπῆρξεν ἢ θεὸς ἢ κτῆνος. Ἢ τῆς ἐπιστήμης μύστης καὶ τῶν ὡραίων ἰδεωδῶν σκαπανεὺς καὶ τῆς φυσικῆς ἀκμῆς ἐργάτης, ἢ μοχλὸς καὶ τυφλὸν ὄργανον μιᾶς φύσεως, ἁρμονικῶς μὲν ἐκδηλουμένης ἐφ' ὅσον τὸ ψεῦδος καὶ ἡ βία δὲν καταστρέφουν τὰς ζωογόνους σκιάς της, ἐπαναστατούσης δὲ πότε κρυφὰ καὶ πότε φανερὰ καθ' ὅλων τῶν ἠθικῶν θεωριῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν νόμων, μιᾶς φύσεως ἡ ὁποία διεκδικεῖ παντοῦ καὶ πάντοτε τὰ δικαιώματά της, καὶ ἐξυπηρετεῖ τὰς ἀνάγκας της, καὶ

ὑποκαθίσταται εἰς κάθε παράδοσιν ἀνθρωπίνην καὶ νικᾷ καὶ κυριαρχεῖ καὶ ἀνάσσει καὶ θριαμβεύει.

Τὴν μεγάλην ἰδέαν τοῦ Σπινόζα ὅτι «οὐδὲν τὸ ἄσχημον καὶ ταπεινὸν ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ Διός» ἀνέπτυξε καὶ ἐνεσάρκωσε καὶ ἐπιστοποίησεν εἰς τὸ γιγάντιον ἔργον του, τὸ ὁποῖον ὡς χείμαρρος ὑπερφυοῦς ἐμπνεύσεως καὶ ἀληθείας κατέκλυσεν ὄχι μόνον τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ὅλον τὸν πολιτισμένον κόσμον. Διότι ὁ Ζολᾶ δὲν ἀνήκει εἰς μίαν χώραν ἢ εἰς μίαν φυλὴν ἢ εἰς μίαν θρησκείαν. Πατρίς του μεγάλη καὶ γενναία ὑπῆρξεν ἡ φύσις καὶ θρησκεία του ἡ ἀλήθεια. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἀνθρωπότης ὅλη ἔχει δικαιώματα ἐπὶ τῆς κληρονομίας του καὶ κάθε ἄνθρωπος δουλεύων εἰς τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τῆς εὐγενοῦς καταγωγῆς του.

ΠΩΣ ΕΓΡΑΨΑ ΤΗΝ ΠΑΡΥΣΑΤΙΝ

Β'.

Ἐγεννήθην εἰς τὴν Toulouse· καὶ ἀγαπῷ τὴν παλαιὰν αὐτὴν πρωτεύουσαν του Languedoc μὲ τὰς ἀρχαίας οἰκοδομάς της μὲ τὰ κόκκινα κεραμίδια, τὰ ὁποῖα πυρπολεῖ ὁ ἥλιος, μὲ τοὺς δρόμους τοὺς ἀδιεξόδους, μὲ τὸν ὡραῖον γαλανόν της ποταμὸν καὶ ὡς ὁρίζοντα τὰ Πυρηναῖα μὲ τὰς λευκὰς κορυφάς των.

Εἶνε εὐτυχία δι' ἐμέ, ὅταν τὸ θέρος ἠμπορῶ νὰ διατρέχω τοὺς ἀγροὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνθεῖ ὁ ἀραβόσιτος καὶ ὅπου πρωὶ καὶ βράδυ ποίμνια ἀγελάδων βόσκουν ἤρεμα καὶ ποιητικά. Τὸ ἥσυχον αὐτὸ καταφύγιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐζήλευε καὶ ὁ Βιργίλιος ἀκόμη, παρουσιάζει καὶ ἓν ἄλλο πλεονέκτημα : ὅτι ἀπέχει τρεῖς ὥρας ἀπὸ τὸ Beziers.

Προσεκλήθην παρὰ τοῦ Louis Gallet τοῦ ποιητοῦ τῆς Διηανείρας νὰ ἀκούσω τὸ ἔργον του τοῦ ὁποίου τὰ χορικὰ ἐμελοποίησεν ὁ Saint-Saens. Καὶ ἀπὸ τὸν ποιητὴν καὶ ἀπὸ τὸν μουσικὸν ἀνέμενα ἔργον πρωτότυπον, ἐνδιαφέρον. Ἡ πραγματικότης ὑπερέβη πολὺ κάθε προσδοκίαν μου. Ὄχι μόνον ἡ μουσικὴ ἦτο θαυμασία καὶ τὸ ἔργον ἐπιτυχῶς προσηρμοσμένον εἰς τὸ ὡραῖον αὐτὸ πλαίσιον, ἀλλὰ τὸ σύνολον τῆς παραστάσεως ἦτο ἀληθῶς μεγαλοπρεπές.

Καὶ ὅταν περὶ τὰς δύω ὥρας μ. μ. εἶδον τὸ πλῆθος νὰ κινῆται σύσσωμον καὶ νὰ ὠθῆται εἰς μεγάλα κύματα εἰς τὴν ἀπέραντον πλατεῖαν, ἥτις φέρει τὸ ὄνομα τοῦ διδασκάλου τῆς νέας μουσικῆς, μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐπανερχόμεθα εἰς τοὺς χρόνους τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, ἢ εἰς τὰς μακρυνὰς ἐποχὰς τῶν θυμασίων παραστάσεων τῶν τραγῳδιῶν τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Σοφοκλέους. Ἡ εἴσοδος εἰς τὴν κονίστραν, τὸ πρῶτον βλέμμα εἰς τὸν αὐστηρῶς κλασικὸν διάκοσμον τῆς σκηνῆς, ἡ σιωπηλὴ ἐκείνη καὶ προσεκτικὴ συνάθροισις, τῆς ὁποίας ἐκυριάρχει σεβασμὸς θρησκευτικὸς δὲν διέψευσε τὴν πρώτην μου ἐντύπωσιν.

Ἔπειτα ἤκουσα μουσικὴν ὡραίαν, ἄσματα μεγαλοπρεπείας πρωτοφανοῦς καὶ τὸ ἔργον ἐτελείωσε μὲ τὴν ἀποθέωσιν τοῦ Ἡρακλέους ὀρθοῦ ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἡ ὁποία ἔφλεγε τὰ περὶ αὐτὸν καὶ ἀντηνάκλα τὰς φλόγας της ἐπὶ τῶν θεατῶν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ νύκτα ἐξεδίπλωνε πλέον τοὺς πέπλους της τοὺς σκοτεινοὺς ἐπὶ ἑνὸς κοινοῦ καταπλήκτου καὶ συγκεκινημένου πρὸ τοιούτου θεάματος. Ἤμην ἐνθουσιασμένη καὶ δεκαπέντε χιλιάδες θεαταὶ ἦσαν ἐξ ἴσου ἐνθουσιασμένοι ὅσον ἐγώ.

Τὸ ἑπόμενον ἔτος ἡ ἐπιτυχία ἐξησφαλίσθη ἔτι περισσότερον. Ἐπαίχθη ὁ Προμηθεὺς τοῦ Jean Lorrain καὶ ὅλοι μας εἴχαμεν μίαν ἀπὸ τὰς σπανιωτέρας τῆς ζωῆς καλλιτεχνικὰς ἀπολαύσεις. Τὴν ἰδίαν ἑσπέραν τῆς τελευταίας παραστάσεως ὁ Saint Saens μοῦ λέγει ἐν σπουδῇ. «Ἐννοήσατε καλὰ τὸν χαρακτῆρα τῶν παραστάσεών μας. Ἔχετε ὑπόθεσιν Περσικήν, ἡ ὁποία θὰ ἠδύνατο νὰ παιχθῇ εἰς τὸ θέατρόν μας ; Γράψατε μίαν τραγῳδίαν ἢ ἓν δρᾶμα καὶ θὰ τὸ μελοποιήσω εὐχαρίστως.

Ἔμεινα μαγευμένη καὶ φαντάζεσθε ποία ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησίς μου.

Ἐδίσταζα μεταξὺ τῆς Παρυσάτιδος καὶ τοῦ Ρόδου τοῦ Χατρά.

Ἡ βασίλισσα ἐνίκησε τὴν πριγήπισσαν, διότι αἱ σχέσεις μας ὑπῆρξαν στενώτεραι. Εἶχον ἀνεύρει καὶ ἀνασκάψει τὰ παλάτια, εἰς τὰ ὁποῖα εἶχε κατοικήσει. Αἱ μεγαλοπρεπεῖς κιονοστοιχίαι καὶοἱ κρεμαστοὶ ἐξῶσται θὰ παρεῖχαν εἰς τὴν σκηνοθεσίαν πολύτιμον συμβολήν. Τὰ ἀνάγλυφα τῶν τειχῶν τῆς Περσεπόλεως μοὶ εἶχον ἀποκαλύψει τὸ μυστικὸν τῶν ἐνδυμασιῶν, τῶν ἐπίπλων, τοῦ ὁπλισμοῦ. Εἶχον ἴδει δι' αὐτῶν τὸν μέγαν βασιλέα ἐπὶ τοῦ θρόνου του, εἰς τὴν θήραν, εἰς τὰς ἐξόδους του, περιτριγυρισμένον ἀπὸ τοὺς σατράπας του, ἀπὸ τοὺς στρατηγούς του, ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους του. Καὶ αὐτοὶ οἱ φρουροί του εἶχαν ἐξέλθει ἀπὸ τὰ ἀνάγλυφα τῶν παλατίων τῶν Σούσων μὲ τὰς χρωματιστὰς στολάς των, μὲ τὸ τόξον εἰς τὴν χεῖρα καὶ μὲ τὴν ἀσπίδα πρὸ τοῦ θώρακος.

Ἐξήτασα τὸ ἔργον μου καὶ χωρὶς νὰ φέρω αἰσθητὰς μεταβολάς, περιωρίσθην εἰς τὸ νὰ ἀνοίξω περισσότερον δρόμον εἰς τὰ μουσικὰ σημεῖα. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ πρώτη πρᾶξις περιλαμβάνει, πλὴν τῶν χορικῶν, καὶ τῆς μουσικῆς τῆς σκηνῆς, ἓν ἐμβατήριον θανάτου καὶ μίαν θριαμβευτικὴν εἴσοδον. Ἡ δευτέρα ἓν ἐρωτικὸν παράπονον, ἓν μπαλλέτο, μίαν ἐπιστροφὴν κυνηγετικὴν καὶ ἕνα ὕμνον πρὸς τὴν θεὰν Ἀνάϊταν. Ἡ τρίτη τὴν ἄφιξιν μιᾶς πρεσβείας, τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ Δαρείου ὡς κληρονομικοῦ διαδόχου καὶ ἓν μεγαλοπρεπὲς φινάλε.

Ἐὰν εἰς τὸ σύνολον τοῦ ἔργου ἠναγκάσθην νὰ πλησιάσω περισσότερον πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν τύπον, εἶναι διότι τὸ πλαίσιον ἐπιβάλλει τοῦτο καὶ διότι τὸ ἀμφιθέατρον καὶ ἡ κονίστρα παρουσιάζει βαθυτάτας ἀναλογίας μὲ τὸ ἀρχαῖον θέατρον.

Τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον ὁ Laint Saëns μὲ ἐβεβαίωνε ὅτι τὸ ἔργον μου τοῦ ἤρεσκε καὶ ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἀνεχώρει διὰ τὸ Κάϊρον. Ἐκεῖ ἐν συγχρωτίσει μὲ τὰ πλήθη τὰ ποικίλα τῆς Ἀνατολῆς, ὑπέστη τὴν ἐπιρροὴν τοῦ περιβάλλοντος, ἤκουσε τὰ λαϊκὰ ἄσματα, τὰ ὁποῖα αἱ γενεαὶ μετέδωκαν εἰς τὰς γενεάς, ἐνωτίσθη τὰ ἀρχέγονα ὄργανα, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν ὁποίων χορεύουν αἱ Ἀσιαναὶ βακχίδες καὶ περιστρέφονται μανιωδῶς οἱ δερβίσκαι, καὶ ἡ λεπτὴ ἀκοή του συνέλαβε τοὺς παραδόξους καὶ θαυμασίους τόνους, οἱ ὁποῖοι ἔδωκαν εἰς τὸ ἔργον μίαν τόσον καταπληκτικὴν πρωτοτυπίαν.

Ἡ Παρύσατις εἶναι ἐνθουσιασμένη μὲ τὸν μουσικόν της.

μοὶ τὸ εἶπε μυστικά. Θὰ εἶναι ἄρα τὸ ἴδιον καὶ μὲ ἐκείνην, ἡ ὁποία τὴν ἐπανέφερεν εἰς τὴν ζωήν;

Ὅταν ἤρχισαν τὰ γυμνάσματα, ἤμην ἀνήσυχος. ἐν ἀγωνίᾳ. Οἱ ἥρωες μου θὰ ὑπέφεραν ἄραγε τὴν σκληρὰν δοκιμασίαν τῆς ζωῆς; Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον μοὶ ἐφάνη ὅτι ἐξήρχοντο νικηταί· ὁμολογῶ ἄλλως τε ὅτι ἠθοποιοὶ τῆς περιωπῆς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐνεσάρκωσαν, ἔκαμαν τὸ μέγα θαῦμα τῆς ἐντελοῦς των ἀναστάσεως.

Jane Dieulafoy.

Η ΚΟΡΖ ΤΗΣ ΑΜΠΟΥ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ ΤΩΝ ΚΑΠΕΛΩΝ

Παντοῦ ἤρχισε νὰ κατανοῆται ἡ μεγάλη χρησιμότης τῶν πρακτικῶν μαθημάτων, καὶ ἰδοὺ εἰς Παρισίους πλῆθος νεανίδων τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας ἔρχονται καὶ πέρνουν μαθήματα καπέλλων εἰς τῆς δος Βαλεντίνης Ἀμποῦ, τῆς θυγατρὸς τοῦ μεγάλου συγγραφέως Ἐδμόνδου Ἀμποῦ.

Παραθέτομεν κατωτέρω μίαν διήγησιν αὐτῆς τῆς δος Ἀμποῦ, διὰ τὰ μαθήματα αὐτά: Ἔχω μίαν φίλην, ἡ ὁποία δὲν μεταχειρίζεται ποτὲ διὰ τὰ καπέλλα της τοῦ Θεάτρου ἄλλην γαρνιτούρα ἀπὸ τὶς κορδέλλες τῶν μπουκέτων, τὰ ὁποῖα λαμβάνει τὴν πρώτην τοῦ ἔτους. Τὰ καπέλλα της πάντοτε ἁπλούστατα ἀλλὰ μὲ πολλὴν καλαισθησίαν καμωμένα, συνίστανται ἀπὸ τούλι καὶ ἀπὸ τὰς περιφήμους αὐτὰς κορδέλλας. Ἀλλ' ἡ κυρία αὕτη δὲν ἔχει μόνον γοῦστο, ἀλλὰ γνωρίζει καὶ τὴν τέχνην, διότι διὰ νὰ γίνῃ ἕνα καπέλλο καλὸ χρειάζεται τέχνην. Ὅλαι αἱ κυρίαι γνωρίζουν βεβαίως νὰ δέσουν ἕνα φιόγκο, καὶ νὰ βάλουν μὲ γοῦστο ἕνα πτερὸ ἢ ἕνα ἄνθος καὶ νὰ ἔχουν ἐντὸς ὀλίγης ὥρας ἕνα ὡραῖο καπέλλο καρφιτσωμένο. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ, διότι εἰς μίαν ἡμέραν τὰ πτερὰ κρέμονται, τὰ ἄνθη χάνουν τὴν θέσιν των καὶ ἐν γένει τὸ καπέλλο δὲν ἔχει πλέον σχῆμα. Ἡ ἐκτέλεσις ἦτο ἄτεχνος.

Δι' αὐτὸ ἡ διδασκαλία γίνεται μὲ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, καὶ πρῶτον μαθάνουν πῶς νὰ κάμνουν «τὸ σχῆμα» (la forme) καὶ κατόπιν τὴν λοιπὴν ἐργασίαν μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν τεχνητῶν ἀνθέων, καὶ οὕτω ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῆς διδασκαλίσσης ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν μανθάνουν νὰ κάμνουν καπέλλα διαφόρων σχημάτων καὶ νὰ τὰ γαρνίρουν μὲ μεγάλην καλαισθησίαν. Τὸ δυσκολώτερον εἰς τὴν τέχνην αὐτὴν εἶνε τὸ ράψιμον τοῦ καπέλλου, διότι πρέπει νὰ γίνεται μὲ λεπτότητα, ὥστε νὰ μὴ χάνεται ἡ χάρις, τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ καπέλλον, ὅταν εἶνε καμωμένον μόνον μὲ καρφίτσες. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον γίνεται μία φόρμα εἶνε ἁπλούστατος καὶ πολὺ εὔκολος· τὴν κάμνουν πάντοτε ἀπὸ χοντρὸ τοῦλι καὶ σῦρμα, τὴν δοκιμάζουν διὰ νὰ βεβαιωθοῦν ἂν ἐφαρμόζεται καλὰ εἰς τὸ κεφάλι, κατόπιν καρφόνουν τὸ ὕφασμα μὲ τὸ ὁποῖον θὰ τὴν σκεπάσουν καὶ τὴν γαρνιτούρα· τὴν δοκιμάζουν ἐκ νέου καὶ ἂν εἶνε ἀνάγκη διορθώνουν ὅτι δὲν εἶνε καλὸν καὶ ἔπειτα ράπτουν τὸ καπέλλο.

Ὅταν μία κυρία ἢ μία κόρη γνωρίζῃ νὰ κατασκευάζῃ μόνη τὰ καπέλλα της ἔχει διπλοῦν ὄφελος, τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὰ ἐργάζεται μόνη. Καὶ τὰ δύο πολὺ σημαντικά, καὶ τὸ περισσότερο κοινὸν τὸ ἔχει καλῶς ἐννοήσει, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητριῶν καὶ τῶν κυριῶν, αἱ ὁποῖαι προσπαθοῦν μόναι νὰ κάμουν τὰ καπέλλα των εἶνε μεγάλος. Πάντοτε ὅμως διὰ νὰ εἶνε ἕνα καπέλλο, καμωμένον μὲ τέχνην, πρέπει νὰ ἀκολουθοῦνται ὅλοι οἱ κανόνες τῆς ἁπλῆς ἀλλὰ λεπτῆς αὐτῆς τέχνης.

Valentine About.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ἀντιθέτως ἀπὸ ὅ,τι συνέβαινεν εἰς τοὺς κύκλους τοὺς ἀνδρικούς, ἐπισήμους καὶ μή, κατὰ τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς οἱ Τοῦρκοι προκληθέντες μᾶς ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον, συνέβαινεν εἰς τοὺς γυναικείους κύκλους. Δὲν συνεζητεῖτο διόλου ἂν οἱ Ἕλληνες θὰ ἐνίκων ἢ θὰ ἐνικῶντο, δὲν ἐτίθετο ὑπὸ ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ ἡρωϊσμὸς τῶν ἀνδρῶν θὰ ὑστέρει κατ' ἐλάχιστον, ἀλλ' οὔτε ὅτι ἡ ἐνδεχομένη ἀδεξιότης τῶν διευθυνόντων τὸν πόλεμον θὰ κατέληγεν εἰς ἧττα.

Αἱ γυναῖκες, κατὰ τὴν μεγάλην τοὐλάχιστον πλειονότητα, ἐσκέπτοντο ὀλιγώτερον ἀπὸ πάντοτε, ἀλλ' ἠσθάνοντο βεβαίως περισσότερον, ποῖα ἦσαν τὰ ἀπαραίτητα ἐπακολουθήματα τοῦ πολέμου, ποῖαι ἦσαν αἱ ἀνάγκαι, ἃς ἐδημιούργει ἡ ἐμπόλεμος κατάστασις καὶ εἰς τὰ μᾶλλον προηγμένα ἀκόμη ἔθνη καὶ ποῖα μέτρα ἔπρεπε νὰ ληφθοῦν, ὅπως αἱ ἐκ τοῦ πολέμου – καὶ ὅταν ἀκόμη οὗτος φέρῃ τὴν νίκην, — συμφοραὶ εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτεραι.

Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ γραῖα Μεμιδὼφ καὶ αὐτὴ ἡ κόρη της κ. Δέλβου, μεθ' ὅλας τὰς περὶ πολέμου συζητήσεις της καὶ τὴν ἀρκετὰ — ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων — ὀρθὴν ἀντίληψίν της ὡς πρὸς τὴν στρατιωτικὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, παρεσύρθησαν ἀτὸ τὸ γενικὸν ρεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀκατασχέτως ἔφερε τὰς γυναῖκας ὅλας εἰς μίαν πυρετώδη δρᾶσιν, εἰς μίαν γιγάντειον ἐργασίαν μεθοδικὴν, συστηματικὴν, μὲ πρόγραμμα τόσον μαθηματικῶς κατηρτισμένον καὶ τόσον ἀκριβῶς ἐφαρμοσθέν, ὥστε νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς πάσας τὰς ἀνάγκας, ἃς ἐδημιούργησεν ὁ πόλεμος.

Διὰ τοῦτο, ἐνῶ ἡ Ἄννα, μὲ τὴν κ. Λάϊν, μὲ τὴν Ἔμμαν μὲ τὸν πατέρα καὶ τὸν ἄνδρα της καὶ μὲ ἄλλας Ἑλληνίδας κυρίας εἶχαν ἀνακωχωρήσει εἰς τὰ σύνορα καὶ κατήρτιζαν τὰ κινητὰ τῶν νοσοκομεῖα, ἡ πενθερά της καὶ ἡ κ. Δέλβου ἐπερνοῦσαν τὰς ἡμέρας των καὶ μεγάλο μέρος τῶν νυκτῶν των ἀκόμη, ἐργαζόμεναι ἀσπόρρουχα διὰ τοὺς ἄνδρας τοῦ στρατοῦ καὶ διὰ τὰ νοσοκομεῖα τὰ ὁποῖα πολυπληθῆ ἰδρύοντο ἀπὸ γυναῖκας, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, καὶ εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς κάθε

Τὸ Béziers εἶναι πόλις μικρὰ εἰς τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν, εἰς ἣν ἔχει ἱδρυθῆ θέατρον ὑπαίθριον καθ' ὑπόδειγμα τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν θεάτρων. Εἰς τὸ θέατρον τοῦτο οἱ διασημότεροι ἠθοποιοὶ τῆς Γαλλίας, μὲ τὸν Mounet-Sully ἐπὶ κεφαλῆς, δίδουν παραστάσεις τραγωδιῶν κλασικῶν, καὶ προσπαθοῦν νὰ φθάσουν ὅσον τὸ δυνατὸν πλησιέστερα πρὸς τὸ ἀρχαῖον κλασικὸν θέατρον. Αἱ παραστάσεις δίδονται τὴν ἡμέραν ὡς καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Τὴν πρωτοβουλίαν τῶν ὡραίων αὐτῶν λυρικῶν καὶ δραματικῶν παραστάσεων, ὑπὸ οὐρανὸν ἐφάμιλλον τοῦ Ἑλληνικοῦ εἶχεν ὁ μέγας μουσικοδιδάσκαλος Saint-Saens Ἀπὸ τοῦ 1898 δὲ ἔχουν παιχθῆ ἡ Διηάνειρα, ὁ Προμηθεύς, καὶ τελευταῖον κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἡ Παρύσατις τῆς Jane Dieulafoy.

σημεῖον προσεγγίζον πρὸς τὴν μεθόριον γραμμήν.

Ἡ κ. Δεβῆ πλουσία ἐν Κωνσταντινουπόλει κυρία εἶχε μεταβάλει τὰς ὡραίας τοῦ μεγάρου της αἰθούσας εἰς ἐργαστήριον κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ἀπὸ τὸ πρωὶ δὲ ἕως τὸ βράδυ ὑπὲρ τὰς τριάντα κυρίας, ὅλαι ἀνήκουσαι εἰς τὴν καλλιτέραν κοινωνικὴν τάξιν τῶν Ἀθηνῶν ἔκοπταν καὶ ἔρραπταν διαρκῶς χωρὶς στιγμὴν ἀναψυχῆς.

Ἡ κ. Μεμιδὼφ, ἡ ὁποία ἀπὸ πολὺν καιρὸν εἶχε διαζύγιον μὲ βελόνας καὶ κλωστὰς καὶ τῆς ὁποίας τὰ χέρια ἔτρεμαν ὀλίγον, ἡ κ. Δέλβου, ἡ ὁποία μόνον διὰ κέντημα ἢ διὰ ντατέλαν εἶχε μεταχειρισθῆ τὴν βελόνην εἰς ὅλην της τὴν ζωήν, τὰ δύο κορίτσια της, τὰ ὁποῖα ποτὲ των δὲν εὕρισκαν καιρὸν νὰ στριφώσουν κἂν τὰ μαντύλια των, καὶ τόσαι ἄλλαι κυρίαι τῶν αὐτῶν συνηθειῶν, εἶχαν τόσον γαλβανισθῆ, ὥστε κατώρθωσαν νὰ ἀρχίζουν καὶ νὰ τελειώνουν ἀνὰ ἓν ἀνδρικὸν ὑποκάμισον τὴν ἡμέραν.

Καὶ εὑρέθησαν ἔτσι συνηθροισμέναι γύρω εἰς μεγάλα τραπέζια ὅλαι μὲ μίαν γερόντισσαν ὀγδοῆντα πέντε χρόνων ἐπὶ κεφαλῆς, τὴν στιγμὴν καθ ἣν ἠκούσθη μία ὀξεῖα φωνὴ λούστρου: Τὸ παράρτημα καὶ ἡ διακοπὴ τῶν σχέσεων. Ἡ πρώτη μάχη. Ἡ μεγάλη νίκη τῶν Ἑλλήνων.

Ὅλαι ἄφησαν τὰς βελόνας των νὰ πέσουν ἀπὸ τὰ δάκτυλά των, πλὴν τῶν δύο τριῶν γεροντισσῶν, αἱ ὁποῖαι, βαρήκοοι, δὲν εἶχαν ἀκούσει τίποτε. Ὅλαι εἶχαν εἰς τὸν πόλεμον κάποιον ἰδικόν των, διὰ τὴν τύχην τοῦ ὁποίου νὰ ἀνησυχοῦν. Ἡ εἴδησις λοιπὸν τῆς πρώτης μάχης ἔφερεν εἰς πολλῶν τὰ μάτια τὰ δάκρυα. Ἀλλὰ ἐφαίνοντο ὅτι κατέβαλλαν προσπαθείας διὰ νὰ μὴν τὰ ἀφήσουν νὰ τρέξουν, καὶ ἐπροσποιοῦντο γενναιότητα τὴν ὁποίαν δὲν εἶχαν, διότι δὲν ἦτο φυσικὸν νὰ τὴν ἔχουν.

Ἡ θύρα ἤνοιξεν ἀποτόμως καὶ τρεῖς τέσσαρες νέαι καὶ ὡραῖαι γυναῖκες, ἐνδεδυμέναι μὲ πολλὴν χάριν ἔκαμαν ἔφοδον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐργασίας. Ἡ νεωτέρα ἐξ αὐτῶν νέα μόλις εἴκοσι χρόνων ἐκράτει ἐν παράρτημα εἰς τὰ χέρια της. Λαμπραὶ εἰδήσεις! εἶπεν. Οἱ ἰδικοί μας νικοῦν παντοῦ. Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν ἤρχισε νὰ διαβάζῃ τὸ παράρτημα.

Δυνατώτερα, εἶπεν ἡ κ. Μέρλη ἡ γραῖα τῶν ὀγδοῆντα πέντε χρόνων· καὶ ἐστερέωτε τὰ γυαλιά της εἰς τὰ μάτια της μὲ τὴν συνήθειαν τὴν ὁποίαν ἔχουν ὅσοι δὲν ἀκούουν, νὰ ἐξαρτοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τὸ ζήτημα τῆς ἀκοῆς, καὶ νὰ μαντεύουν ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν χειλέων τὰ λεγόμενα.

Ἡ Ἀσπασία Γελίνη — ἔτσι ὠνομάζετο ἡ ἀναγινώσκουσα, ἐπανέλαβεν ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀνάγνωσιν, δυνατώτερα, πρὸς δυσφορίαν τῶν κυριῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνυπομονοῦσαν νὰ μάθουν τὰ τῆς μάχης. Δι' αὐτὸ τρεῖς τέσσαρες, εἶχαν σηκωθῆ ἀπὸ τὰς θέσεις των καὶ εἶχαν σταθῆ ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἀναγινώσκουσαν. Καὶ πρὶν ἢ ἐκείνη διαβάσῃ τοὺς πρώτους στίχους αὐταὶ εἶχαν καταφάγῃ τὴν τελευταίαν παράγραφον τοῦ παραρτήματος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μὲν λόγος περὶ μάχης, ἀλλ' ὄχι καὶ περὶ νίκης.

Ποιὸς ξέρει ἂν εἶναι ἀλήθεια; εἶπεν ἡ κ. Μεμιδώφ, ἡ ὁποία ἔτρεφε μεγάλην δυσπιστίαν, ὡς εἶπε καὶ εἰς τὰς Ἐφημερίδας καὶ εἰς τὰ παραρτήματα.

Ἀλήθεια! ἀληθέστατα, εἶπεν ἡ κ. Δεμᾶ, ἐκ τῶν νεοφερμένων τῆς στιγμῆς ἐκείνης καὶ αὐτή. Τώρα δὰ ἦλθεν ὁ Γιῶργος ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον καὶ ἔχουν ἐπισήμους εἰδήσεις. Ὅλοι εἶναι ἄνω κάτω. Ὁ Ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν εὑρίσκεται εἰς τὸ τηλεγραφεῖον καὶ συνεννοεῖται μὲ τὸν διάδοχον.

Ἐρχόμεθα ἀπὸ τὸ τηλεγραφεῖον, εἶπεν ἡ κ. Γελένη. Ἡ θεία μου ἡ κ. Πύρμου ἦτο τόσον ἀνήσυχος διὰ τὸν υἱόν της, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εἰς τὸν πρῶτον Τουρκικὸν Σταθμόν, ὥστε εὐθὺς ὡς ἐκυκλοφόρησε τὸ παράρτημα, ἐτρέξαμεν νὰ τηλεγραφήσωμεν, διὰ νὰ ζητήσωμεν εἰδήσεις του.

Καὶ εἴχετε εἰδήσεις ἂν ὑπάρχουν πληγωμένοι, φονευμένοι; ἠρώτησεν ἡ κ. Δέλβου.

Τίποτε Ἐπὶ τοῦ παρόντος τίποτε. Αἱ τηλεγραφικαὶ γραμμαὶ εἶναι κατειλημμέναι ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς καὶ ἀπὸ τὸ ἀρχηγεῖον. Τὰ ἰδιωτικὰ τηλεγραφήματα εἶναι ἀδύνατον νὰ μεταβιβασθοῦν σήμερον..... Τὰς λέξεις αὐτὰς διέκοψεν ἕνας σιωπηλὸς λυγμός, ὁ ὁποῖος μετ' ὀλίγον ἐξέσπασεν εἰς ἔκρηξιν ὑστερικήν, συνοδευομένην ἀπὸ ποταμοὺς δακρύων. Ἡ κλαίουσα τόσον ἀκράτητα ἦτο κυρία μέσης ἡλικίας, μαυροφορεμένη καὶ μητέρα δύο υἱῶν, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο εἰς τὸν πόλεμον. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κατὰ τὸ ἴδιον ἔτος εἶχε χάσει δύο υἱούς της καὶ μίαν μονογενῆ κόρην, ὅλους ἀπὸ φθίσιν. Τὰ μόνα παιδιὰ ὅπου τῆς ἔμεναν, ἦσαν οἱ δύο νέοι ἀξιωματικοί, οἱ ὁποῖοι ἀδύνατοι καὶ αὐτοὶ καὶ πολὺ ὑποκείμενοι εἰς τὸ τρομερὸν νόσημα, τὸ ὁποῖον, μεταδοθὲν ἀπὸ τὸν πατέρα εἶχεν ἐρημώσει σχεδὸν τὸ σπίτι των, εἶχαν διαταχθῆ ἐκ τῶν πρώτων νὰ ἀκουλουθήσουν τὸ σύνταγμά των εἰς τοὺς μεθορίους σταθμούς.

Ὅλαι αἱ ἄλλαι κυρίαι ἐλησμόνησαν τὰς ἰδικάς των ἀνησυχίας, διὰ νὰ παρηγορήσουν τὴν δυστυχῆ. Ὅλαι υἱοθέτησαν τὸν πόνον της, ὁ ὁποῖος ἦτο ἰσχυρότερος καὶ περισσότερον δικαιολογημένος ἀπὸ τὸν ἰδικόν των καὶ ἤρχισαν νὰ τὴν ἐνισχύουν καὶ νὰ τῆς ἐμπνέουν θάρρος, τὸ ὁποῖον οὔτε αὐταὶ αἱ ἴδιαι δὲν εἶχαν διὰ τοὺς ἰδικούς των.

Ἡμεῖς θὰ πᾶμε νὰ τοὺς εὕρωμεν, εἶπεν ἡ κ. Γελένη. Ἀπόψε φεύγομεν καὶ αἱ τέσσαρες μὲ τὸν κ. Πύλλαν καὶ μὲ τὰ δύο του κορίτσια.

Ἀλήθεια! εἶπεν ἡ κ. Δεβῆ, τὸ ἀπεφασίσατε;

Γιατὶ ὄχι; ἀπήντησεν ἡ κ Δεμᾶ. Ἀφοῦ οἱ ἄνδρες μας καὶ οἱ ἰδικοίμας μας ἐνδέχεται νὰ πληγωθοῦν, διατὶ νὰ μὴ τοὺς νοσηλεύσωμεν ἡμεῖς, παρὰ νὰ τοὺς νοσηλεύσουν Ἀγγλίδες; τάχα γιατὶ ἐκεῖναι νὰ εἶναι γενναιότεραι ἀπὸ ἡμᾶς. Καὶ ἐπὶ τέλους παρὰ νὰ ἀγωνιῶ ἀπὸ μακρὰν καὶ νὰ μὴν ξέρω τί γίνεται, καλλίτερα νὰ εἶμαι κοντά, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνον.

Καλέ, ποῖον κίνδυνον; εἶπεν ἡ κ. Γελένη, ἡ ζωηροτέρα καὶ πλέον εὔθυμος ἀπὸ τὰς ἄλλας. Ποῖον κίνδυνον! ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς εἶναι πάντοτε σεβαστός. Ἔπειτα νομίζετε ὅτι αἱ συγκινήτεις καὶ τὰ ἀπρόοπτα ἐπεισόδια τοῦ πολέμου θὰ μᾶς δώσουν καιρὸν νὰ σκεπτώμεθα τὸν κίνδυνον; Ἀλλὰ θὰ εἶναι ὡραῖον, θυμάσιον, νὰ τρέχῃ κανεὶς ὀπίσω ἀπὸ τὸν στρατόν, νὰ ἀκούῃ νὰ σφυρίζουν αἱ σφαῖραι, νὰ τρέμῃ ὀλίγον καὶ ἔπειτα νὰ χαίρεται, διότι κανεὶς δὲν ἐπληγώθη, ἢ διότι ἐπρόφθασε νὰ βοηθήσῃ καὶ νὰ ἀνακουφίσῃ ἕνα πληγωμένον.....

Εἰς ἕνα στενὸν κύκλον νεωτέρων κυριῶν, μία ἀπὸ τὴν συνοδείαν τῶν προωρισμένων νὰ φύγουν τὸ βράδυ ἐκεῖνο διηγεῖτο τὰς ἑτοιμασίας των διὰ τὴν ἐσπευσμένην ἀναχώρησίν των. Φορέματα κοντὰ gris-bleu μὲ bleu-foncé βελοῦδο γαρνιρισμένα καὶ μὲ gris μεταξωτὰ ὑποκάμισα. Ἐπανωφοράκια κοντά, μὲ ὡραίαις κουκούλες, καπελλάκια μικρὰ σὰν σκούφιες ἀπὸ μεταξωτὸ gris-bleu καὶ μὲ φιόγγους ὡραίους βελουδένιους γαρνιρισμένα. Ὅλα τὰ ἐσώρρουχα ἀπὸ soie écrue. Λερόνονται δυσκολώτερα, εἶναι δροσερὰ καὶ διὰ τὰ μικρόβια τοῦ πολέμου, ξεύρετε, εἶπε μὲ τὰ ἔξυπνα μάτια της γελαστὰ πολὺ προφυλακτικά.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ λοῦσα, διὰ νὰ κάνετε τοὺς ἄνδρας νὰ μὴν ἔχουν τὸν νοῦν των εἰς τὴν δουλειάν των, εἶπεν ἡ κ. Δεβῆ.

Θὰ εἴμεθα ἡ ὄασις, ἀπήντησεν ἡ κ. Δεμᾶ. Τί θέλετε; Νὰ μαυροφορεθῶμεν 'σὰν κοράκια; Ἡμεῖς δὲν πηγαίνομεν νὰ κατασπαράξωμεν, ἀλλὰ νὰ δώσωμεν ἐλπίδα καὶ χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν. Δὲν εἴδετε τὰς Ἀγγλίδας τῆς Mrs Chant μὲ τὰ κόκκινα καὶ μὲ τὰ bleu των κοστούμια. Ἦσαν θαυμασίως ἔμορφες.

Καὶ ἂν οἱ Τοῦρκοι σᾶς βάλλουν ἐμπρός, εἶπεν εἰρωνικῶς ἡ κ. Δέλβου, τότε;

Ὢ! ἡμεῖς δὲν θὰ ἀφήσωμεν ποτὲ τὰς θέσεις μας εἶπε μὲ ὕφος ἀρκετὰ κωμικὸν ἡ κ. Γελένη. Ἐν ἀνάγκῃ θὰ νοσηλεύσωμεν καὶ Τούρκους τραυματίας.

Ἐνῶ εἰς τὸ παρὰ τὴν οἰκοδέσποιναν τραπέζι ἐγίνετο ἡ ὁμιλία αὐτή, ὀλίγα βήματα παρὰ πέρα εἰς ἄλλο τραπέζι, ἀντηλλάσσοντο βλέμματα καὶ σκέψεις κάθε ἄλλο παρὰ εὔνοϊκαὶ διὰ τὰς ὡραίας νοσοκόμους, αἱ ὁποῖαι μετέβαιναν εἰς τὸν πόλεμον μέσσην χαρὰν θὰ ἐπήγαιναν εἰς μίαν διασκεδαστικὴν ἐκδρομήν. Εἰς τὸ τραπέζι αὐτὸ ἐκάθηντο ἡλικιωμέναι κυρίαι, ὅλαι πολὺ ἄσχημοι, αἱ τρεῖς γεροντοκόραι, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶχαν ἀκόμη παραιτηθῆ τῶν ἀξιώσεων γάμου. Ὅσον αἱ ἄλλαι ὡμίλουν καὶ ἐξέθεταν τὰ σχέδιά των τόσον αὐταὶ ἀντήλλασσαν βλέμματα εἰρωνικὰ καὶ ἐμουρμούριζαν σιγά, σιγὰ ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην: Ὡραῖα θὰ τὰ καταφέρουν! Βέβαια! Δὲν φθάνουν τὰ ἐδῶ κατορθώματά των ἀλλὰ θὰ πᾶν καὶ ἐκεῖ νὰ ἀνδραγαθήσουν!

Γιατί τάχα νὰ μὴν πᾶμε καὶ 'μεῖς εἶπεν ἡ πλέον ἄσχημη τοῦ τραπεζιοῦ ἐκείνου ἡ ὁποία δὲν εἶχε λάβει μέρος εἰς τὰς δυσμενεῖς κρίσεις τῶν συντρόφων της καὶ ἐφαίνετο μάλιστα καμαρώνουσα τὸ σύμπλεγμα ἐκεῖνο τῶν νέων καὶ ὡραίων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐφλυαροῦσαν μὲ τόσην χάριν καὶ ἐσκόρπιζαν γύρω των ὡς ἕνα μυροβόλημα νεότητος καὶ εὐμορφιᾶς.

Καὶ ποῦ θὰ πιάσωμεν χαρτοσιὰν κοντὰ 'ς αὐτές; εἶπε μία ἄλλη μὲ ἀρκετὴν εἰλικρίνειαν.

Φεύγει αὔριον ἡ κ. Κασσαβέτη ὅπου ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν ἐπίτηδες. Δὲν πᾶμε μαζί της; Θὰ παραλάβῃ δύο ἰατροὺς τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, νοσοκόμους καὶ ἀνθρώπους τῆς ὑπηρεσίας...... Αὐτὴ θὰ ἀκολουθήσῃ τὸν στρατὸν εἰς ὅλας τὰς πορείας του. Λέγουν ὅτι εἶναι ἀποφασισμένη νὰ ἐξοδεύσῃ πολλὰ χρήματα.

Καὶ δὲν πᾶμε εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, τὸ ὁποῖον διευθύνει ἡ ἰατρὸς κ. Καλαποθάκη εἰς τὸν Βῶλον; εἶπεν ἡ πρώτη.

Ἔχουν ἐκεῖ περισσότερες νοσοκόμους παρὰ ὅσες χρειάζονται.

Τὰς τελευταίας λέξεις ἤκουσεν ἡ κ. Γελένη, ἡ ὁποία ἐπλησίαζε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ τραπέζι αὐτό, διὰ νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὰς κυρίας.

Ναὶ βέβαια! Εἶναι τρεῖς ἰατροὶ κυρίαι, ἡ Καλαποθάκη καὶ δύο ἄλλαι πολὺ νέαι καὶ ἀρκετὰ νόστιμες. Ἡ Κατσίγρα καὶ ἡ Ἀντωνιάδου. Ἔπειτα καμμιὰ δεκαριὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀκολουθήσει τακτικὰ τὰ μαθήματα τῆς νοσηλείας τῆς Καλαποθάκη.

Καὶ ἡ δύο Ψύχα μαζή, εἶπεν ἡ κ. Δεβῆ.

Ἡ κ. Δεμᾶ ἐπρόσθεσεν: Ὅλα καλὰ εἰς τὸ νοσοκομεῖον αὐτὸ τοῦ Βώλου. Λέγουν ὅτι ἐσχημάτισαν αἱ κυρίαι αὐταὶ χειρουργεῖον πρώτης τάξεως καὶ ὅτι ἤδη ἤρχισαν νὰ ἐργάζωνται. Νοσηλεύουν ἀντάρτας.

Ὅλα καλά, ἐπεβεβαίωσεν ἡ κ. Γελένη ἐνθουσιασμένη. Ἀλλὰ κοστούμια νοσοκόμων, ὄχι βέβαια 'σὰν τὰ 'δικά μας.

Σωστοὶ παπάδες θηλυκοί, εἶπεν ἡ κ. Δέλβου ἀπὸ τὸ ἄλλο τραπέζι. Εἶδα τὰς ἰατροὺς ὅταν ἔφευγαν, μαυροφορεμένες ἀπαίσια. Ἓν εἶδος νεκροθαπτῶν......

Μὴ κακολογίες, εἶπεν ἡ κ. Γελένη. Ἡμεῖς εἴμεθα τῆς Ἑνώσεως μέλη καὶ δὲν ἐπιτρέπομεν κακογλωσσιές. Ἄλλως τε εἰργάσθησαν καὶ προετοιμάσθησαν αἱ κυρίαι αὐταὶ διὰ κάθε ἐνδεχόμενον τόσον θαυμάσια, ὥστε δὲν εἶχαν καιρὸν νὰ χάσουν διὰ νὰ σχεδιάζουν κοστούμια.

Μὰ μήπως καὶ αὐτὰ 'ποῦ ράπτομεν ἐδῶ δὲν μᾶς ἐστάλησαν ἀπὸ τὴν Ἕνωσιν τῶν Ἑλληνίδων; Εἶναι τοῦ τμήματος τῆς ἱματιοθήκης Κάθε 'μέρα ἡ κ. Δέσποινα Βλαστοῦ μοῦ στέλλει τόσα τόπια πανί, εἶπεν ἡ κ. Δεβῆ. Καὶ κάθε βράδυ στέλλω εἰς τὴν κ. Κούπα, ὅσα ἕτοιμα κομμάτια ἔχομεν.

Καλὲ ἀλήθεια, εἴδατε τὰ σαλόνια τῆς κ. Κούπα, μετεβλήθησαν εἰς ἱματιοθήκας τοῦ νοσοκομείου τῆς Ἑνώσεως.

Ποιὸς νὰ 'πίστευεν ὅτι αὐτὲς ἡ κυρίαις ποῦ φαίνονται τόσον ψυχρὲς καὶ ἀδιάφορες, θὰ εἶχαν τόσον πατριωτισμόν. Φαντασθῆτε ὅτι δύο γυναῖκες πλύνουν διαρκῶς κάθε 'μέρα ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ εἰς τῆς κ. Κούπα, αὐτὰ ὅπου παραλαμβάνονται ἕτοιμα, ραμμένα ἀπὸ τὰ διάφορα 'σπίτια, εἰς τὰ ὁποῖα στέλλονται. Καὶ δύο ἄλλαι σιδερόνουν καὶ ἔπειτα τοποθέτημα εἰς κάσσες......

Πέρνομεν μαζή μας τέσσαρες κάσσες ἀπόψε, εἶπεν ἡ μία ἀπὸ τὰς μελλούσας νὰ φύγουν, ἡ ὁποία ἔτεινε τὸ χέρι πρὸς τὴν κ. Δεβῆ μὲ παράστημα καὶ κινήσεις μεγαλοπρεπεῖς ὡς ἀρχαίας Καρυάτιδος. Ἔκλινεν ἔπειτα τὸ ὡραῖον πρόσωπόν της πρὸς τὰ θερμὰ φιλήματα τῆς οἰκοδεσποίνης, ἐνῶ τὰ ἰδικά της χείλη ἔμειναν ἀκίνητα.

Καλὸν σας κατευόδιον, παιδί μου, καὶ ὁ θεὸς μαζή σας, εἶπε δακρύουσα ἡ κ. Δεβῆ. Ὅλαι αἱ ἄλλαι κυρίαι εἶχαν σηκωθῆ ἀπὸ τὰς θέσεις των καὶ ἐχαιρέτων τὰς ἀναχωρούσας.

Τί ὥραν φεύγετε; ἠρώτησεν ἡ γραῖα Μεμιδώφ, ἡ ὁποία δὲν ἠγάπα νὰ μένῃ πολλὰς ὥρας ἀκίνητος καὶ εὕρισκε πάντοτε ἀφορμὴν νὰ κάμνῃ ἕνα γῦρον μὲ τὸ ἁμάξι καθ' ἡμέραν. Θὰ ἔλθωμεν εἰς τὸν σταθμόν......

Εἰς τὸν Πειραιᾶ, θὰ καταβῶμεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἐπρόσθεσεν ἡ κ. Δέλβου καὶ θὰ σᾶς συνοδεύσωμεν, ὅπως πρέπει.

Οἱ ἀποχαιρετισμοὶ μὲ ἐναγκαλισμοὺς καὶ μὲ φιλήματα καὶ μὲ τρυφερὰ λόγια ἐξηκολούθησαν, διότι ὅλαι εἶχαν καὶ παραγγελίας προφορικὰς νὰ δώσουν διὰ τοὺς εὑρισκομένους εἰς τὸν πόλεμον ἰδικούς των· ἡ κυρία ἡ πενθηφοροῦσα, μόλις εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴν νευρικήν της ταραχὴν καὶ ἔδιδεν ἀτελειώτους παραγγελίας διὰ τοὺς δύο της υἱούς εἰς τὴν κ.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Ὁ Δεβιάνος, μὲ τὸ μέτωπο ἀκουμπισμένο στὸ τζάμι τοῦ παραθύρου, κύτταζε τὸ ἁμάξι ποῦ ἔφευγε μὲ τοὺς νεοπαντρεμένους, ἀνεστέναξε καὶ γύρισε πρὸς ἐμένα: Φίλε μου, εἶπε, νὰ ὅλη μου ἡ ζωὴ ἔφυγε!» Τὸ πρόσωπό του τὴν ὥρα ἐκείνη ἐξέφραζε μεγάλη λύπη. Ἐννοοῦσα καλὰ τὸ φοβερὸ κενὸ ποῦ ἄφινε ἡ ἀναχώρηση τῆς κόρης του, τὴν στιγμὴ ἐκείνη, στὴν καρδιὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ξαναεῖπε, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπή: «Θέλεις νὰ βγοῦμε ἔξω; ὁ ἀέρας θὰ μοῦ κάμῃ καλό.» ἔπειτα μὲ τόνο παρακλήσεως. «Μὴν μ' ἐγκαταλείψῃς. Ἔχω ἀνάγκην νὰ μὴν εἶμαι μονάχος, συνόδεψέ με ὡς τὴ λέσχη.

Κατεβήκαμε τὰ Ἠλύσια πεδία πεζοί. Ἡ νύχτα ἄρχιζε καὶ ὁ οὐρανὸς στολίζουνταν μὲ ἀστέρια. Ὁ Δεβιάνος εἶπε: «Ὑποφέρω καὶ ὅσο περνάει ὁ καιρὸς τόσο περισσότερο θὰ αἰσθάνωμαι τὴν λύπη μου. Ἄ! δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς τί χάνω.... Μεταξὺ τῆς Ἰωάννας μου καὶ ἐμένα ὑπῆρχε τόσον τελεία συνεννόησις, τόσον μεγάλη ταυτότης αἰσθημάτων καὶ ἰδεῶν! Ἐγὼ μόνος τὴν ἀνέθρεψα, τὴν ἐδίδαξα, τὴν ἐμόρφωσα. Ἦτο ἡ φροντίδα ὅλης τῆς ζωῆς μου, τὸ ἀντικείμενον ὅλων τῶν φροντίδων μου, τὸ σημεῖον ὁλόγυρα τοῦ ὁποίου ἐγύριζαν ὅλες αἱ σκέψεις μου. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ὀμορφιά της, ἡ ἐξυπνάδα της, ὅλα ποῦ τὴν ἔκαναν ἔτσι ζηλευτήν, ἦτανε ἔργο μου. Καὶ ὅλα αὐτά, ἐπρόσθεσε, μὲ τρεμουλιαστὴν φωνή, μοῦ τ' ἅρπαξαν σὲ μιὰ ἡμέρα καὶ γιὰ πάντα!»

Ἐξακολούθησε, αἰσθανόμενος μεγάλη ἐπιθυμία νὰ διηγηθῇ τὴν δυστυχίαν του.

«Ξέρεις. πῶς ἡ Ἰωάννα δὲν εἶνε κόρη μου, ἦτανε ἑπτὰ χρόνων ὅταν παντρεύτηκα μὲ τὴν μητέρα της. Ἀλλὰ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο δὲν φαντάζεσαι εἶνε πῶς μονάχα γιὰ αὐτὴν ἔκαμα τὸν γάμο αὐτό, ὁ ὁποῖος μοῦ προξένησε τόσες στενοχώριες καὶ ὁ ὁποῖος παρ' ὀλίγον νὰ μὲ κάμῃ νὰ μαλώσω μὲ τὴν οἰκογένειά μου. Ἄ! θὰ θυμᾶμαι γιὰ πάντα τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποῦ γιὰ πρώτη φορὰ ἀπάντησα τὴν Ἰωάννα μου, ἦτανε στὸ Dinard ἕνα βράδυ τοῦ Αὐγούστου τὴν ὥρα τῆς δύσις τοῦ ἥλιου.

Στέκουνταν στὴν ἀκροθαλασσιά, ὅπου τὸ κῦμα ἤρχουνταν σιγὰ σιγά, καὶ τῆς χάϊδευε τὰ γυμνὰ πόδια της. Τὰ μακριὰ χρυσᾶ μαλλιά της, τῆς σκέπαζαν τοὺς ὤμους καὶ ἕνα μεγάλο ψάθινο καπέλλο βαλμένο πίσω φαίνουνταν σὰν φωτεινὸ στεφάνι ὁλόγυρα στὸ κεφαλάκι της. Ὀρθὴ καὶ ἀκίνητη καθὼς ἦτανε, φαίνουνταν σὰν μικρὸ ἀγαλματάκι, μὲ τὰ δυὸ χεράκια της ἐσκίαζε τὰ μάτια της ἀπὸ τὸ πολὺ φῶς καὶ κύτταζε μακριά, ἐκεῖ κάτω στὸν ὁρίζοντα... Ἐπλησίασα σιγά, σιγά. Γύρισε πρὸς ἐμέ, μὲ τὰ χείλια μισοανοιγμένα ἀπὸ ἕνα χαμόγελο, μὲ ἀναλαμπὲς φωτεινὲς μέσα στὰ ζαφειρένια μάτια της. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς ὁλόκληρη ἡ θάλασσα καθρεπτίζουνταν μέσα στὰ μάτια της. Ὄχι ποτέ μου δὲν εἶδα τίποτα πλέον θαυμάσιο, ἡ συγκίνηση μου ἦτονε μεγάλη, καὶ νόμισα πῶς ὅλες ἡ ὀμορφιές, καὶ ὅλες ἡ χάρες βρίσκουνταν ἑνωμένες στὴν μικρὴ αὐτὴ κόρη μὲ τὰ γυμνὰ πόδια, μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιὰ μὲ τὰ ζαφειρένια μάτια, ποῦ ἀπάντησα ἐκεῖ στὴν ἀκροθαλασσιὰ ἀπέναντι τοῦ ἥλιου ποῦ ἔδυε.

Τὴν εἶδα τὴν ἄλλη μέρα στὴν πλατεία: ἦρθε κοντά μου καὶ μοῦ εἶπε καλημέρα σὰν νὰ εἴμαστε παληοὶ φίλοι. Τὰ παιδιὰ αἰσθάνουνται πολὺ τὰ αἰσθήματα ποῦ γεννοῦν στὴν ψυχὴν τῶν ἄλλων καὶ ἀγαποῦνε ὅσους τ' ἀγαποῦνε. Ἡ συγκίνησί μου ηὗρε ἠχὼ στὴν ψυχὴ τῆς μικρούλας αὐτῆς κόρης, καὶ ἤρχουνταν κοντά μου ὅπως κοντὰ σὲ φίλο. Τὴν ἴδια ἡμέρα γνώρισα ἐκείνη ποῦ ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἔγινε γυναῖκα μου, ἡ ὁποία λέγουνταν τότε κυρία Νεράν καὶ ἡ ὁποία ἦτονε χήρα. Στὰ λουτρὰ ἡ γνωριμίες γίνουνται πολὺ πλειὸ εὔκολα παρὰ στὸ Παρίσι, ἡ νέα κυρία μὲ πλησίασε μιὰ ἡμέρα ποῦ μιλοῦσα μὲ τὴν κόρη της. Τῆς ἔκαμα κομπλιμέντα γιὰ τὴν Ἰωάννα καὶ τῆς εἶπα τ' ὄνομά μου καὶ ἔτσι σχετιστήκαμε.

Ἄ! δὲν φανταζόμουνα τότε πῶς ἐλάβενα ὑποχρέωσι γιὰ ὅλη μου τὴν ζωη, ἀλλὰ μήπως ἡ τύχη μας δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ μιὰ σύμπτωσιν μιὰ συνάντησιν;

Ἡ Ἰωάννα ἦτανε μεταξὺ τῆς μητέρας της καὶ ἐμένα ἕνας σύνδεσμος, ὁ ὁποῖος κάθε μέρα ἔκανε καὶ τὰς σχέσεις μας περισσότερο στενές. Τὸ παιδὶ μ' ἀγαποῦσε μὲ τέτοια ἀγάπη ποῦ μ' εὐχαριστοῦσε καὶ μὲ συγκινοῦσε. Καταχτήσατε τὴν καρδιὰ τῆς Ἰωάννας, μοῦ ἔλεγε ἡ κυρία Νεράν, πρέπει νὰ εἶστε μεγάλος καταχτητής, γιατὶ αὐτὴ ἡ μικρούλα δὲν ἀγαπάει κανένα.» Καὶ ἀληθινά, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ νόμισα πῶ, ἡ Ἰωάννα δὲν ἀγαποῦσε κανένα ἄλλο καὶ ὅτι καὶ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς μητέρας της κάποια παρεξήγησις ἐμπόδιζε τὴν ἀληθινὴν ἀγάπην.

Ἡ αἰτία τῆς στενοχωρίας αὐτῆς μεταξὺ δυὸ ὄντων τὰ ὁποῖα ὁλομόναχα στὸν κόσμο ἔπρεπε ν' ἀγαπιοῦνται πολύ, ἦτανε αὐτὸς ὁ χαραχτήρας τῆς κυρίας Νεράν· καπριτσιόζα καὶ ρομαντική, εἶχε γιὰ τὴν κόρη της ἀληθινὲς κρίσεις ἀγάπης, τόσο μεγάλες ὅσο λίγο καιρὸ κρατοῦσαν· θὰ νόμιζε κανεὶς πῶς σὲ λίγη ὥρα σπαταλοῦσε ὅλη τὴν ἀγάπη της καὶ πῶς τὴν χρειάζουνταν ἔπειτα πολὺς καιρὸς γιὰ νέα προμήθεια. Ἔτσι ἀφοῦ ἔδειχνε γιὰ τὴν Ἰωάννα τὴν μεγαλειτέρα λατρεία, ἔπειτα ἔμενε πολλὲς ἡμέραις χωρὶς νὰ φροντίσῃ γιὰ αὐτήν, χωρὶς οὔτε νὰ τῆς μιλήσῃ. Ὁ τρόπος αὐτὸς ἀγάπης ἀπογοήτευσε τὴν Ἰωάννα καὶ δὲν τὴν συγκινοῦσε, τὸ ἐναντίον αἰσθάνουνταν ζωηρὰς τὰς ὥρας τῆς μοναξιᾶς της καὶ ἐπιθυμοῦσε μιὰ πολὺ ἥσυχη ἀγάπη.

* * *

Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τί αἰσθάνθηκα ὅταν βεβαιώθηκα πῶς μ' ἀγαποῦσε ἡ μικρούλα αὐτὴ ἡ ὁποία δὲν ἀγάπησε κανένα, ἤμουνα ὑπερήφανος καὶ ἡ φιλία μου γιὰ αὐτὸ τὸ παιδὶ ἔγινε πολὺ μεγάλη. Ἦτονε αἴσθημα βαθὺ καὶ γλυκό, ἁπλὸ καὶ δυνατὸ τὸ ὁποῖο εἶχε γεμίσει ὅλη τὴν ψυχή μου. Ἤμουνα τότε τριάντα πέντε χρόνων καὶ δὲν εἶχα ἀκόμη αἰσθανθῆ ἀληθινὴ ἀγάπη· ἐνόμιζα πῶς ποτὲ δὲν θὰ αἰσθανθῶ καὶ ἔβλεπα πῶς θὰ τελείωνα τὴν ζωή μου μονάχος, γεροντοπαλήκαρο, ἐγωϊστής, ὁ ὁποῖος δὲν βρίσκει τριγύρω του τίποτα, καὶ ἄρχισα νὰ λυπᾶμαι γιατὶ δὲν παντρεύτηκα νέος, ὥστε νὰ ἔχω δική μου, μία μικρὴ κόρη σὰν τὴν Ἰωάννα ὤμορφη σὰν αὐτή, καλὴ σὰν αὐτή, νὰ μὲ ἀγαπάῃ σὰν αὐτή.

Καὶ ἀγαποῦσα 'μέρα μὲ τὴν ἡμέρα περισσότερο αὐτὸ τὸ παιδὶ καὶ ὅταν ἔπρεπε νὰ φύγω ἀπὸ τὰ λουτρὰ ὅπου ἤμουνα τόσο εὐτυχής, εἶδα τὴν θέσιν ποῦ εἶχε στὴν καρδιά μου. Τὴν στιγμὴ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ἔπεσε κλαίοντας στὴν ἀγκαλιά μου: «Ὢ μοῦ εἶπε, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ εἴσαστε ὁ μπαμπᾶς μου γιὰ νὰ μὴν χωριστοῦμε ποτέ!» Ὁ λόγος αὐτὸς ὁ ἀπερίσκεπτος ἴσως, ἀπεφάσισε τὴν τύχη μου. Αἰσθάνθηκα πῶς ἡ Ἰωάννα μὲ εἶχε ἀνάγκην καὶ πῶς δὲν μποροῦσα νὰ ζήσω πλέον χωρὶς αὐτήν. «Θὰ ξαναϊδωθοῦμε στὸ Παρίσι, παιδί μου, τῆς εἶπα, καὶ μαζῆ κύτταξα τὴν κυρία Νεράν. Ἐκείνη μοῦ ἔδωκε τὸ χέρι χαμογελῶντας.

«Ξέρεις τὰ ἄλλα, ὁ γάμος ἔγεινε τὸν ἴδιο χρόνο τὸν Δεκέμβρη. Δὲν ἀγαπιόμαστε ἡ κυρία Νεράν καὶ ἐγώ. Ἐννόησε πῶς δὲν τὴν ἔπερνα παρὰ γιὰ τὸ χατῆρι τῆς κόρης της, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀφοσιώσεως δέχτηκε αὐτὸ τὸ γάμο. Ἴσως αἰσθάνουνταν ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ τὴν ἀρρώστια ἡ ὁποία ἔπειτα ἀπὸ λίγο τὴν θανάτωσε καὶ δέχτηκε εὐχαρίστως αὐτὴν τὴν περίστασιν ποῦ ἐξασφάλιζε τὴν εὐτυχία καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἰωάννας.

Ὁ θάνατος λοιπὸν τῆς γυναῖκας μου, ὁ ὁποῖος συνέβη τέσσαρα χρόνια μετὰ τὸν γάμον μας, δὲν ἄφησε μεγάλο κενὸ στὴ ζωή μου. Νὰ σοῦ τ' ὁμολογήσω; Αἰσθάνθηκα μάλιστα τότε ἕνα εἶδος ἐγωϊστικῆς χαρᾶς, ὅσο σκεπτόμουνα πῶς ἡ Ἰωάννα θὰ ἦτανε περισσότερο δική μου, καταδική μου. Καὶ πραγματικὰ τὸ παιδί, αἰσθάνθηκε τότε τὴν ἀνάγκην νὰ μὲ ἀγαπήσῃ περισσότερο. Ἦτανε τότε ἕνδεκα χρονων, δὲν ἦτανε πλέον ἐντελῶς μικρούλα, ἄρχισε νὰ καταλαβαίνῃ τὴν εὐτυχία ποῦ εἶχε νὰ ζῇ κοντά μου. Ἡ γυναῖκα μου ἦτανε μπορῶ νὰ πῶ ἕνα ἐμπόδιο μεταξύ μας· πολλὰς φορὲς μπροστά της αἰσθανόμουνα ντροπὴ γιὰ τὴν πατρικὴν αὐτὴν ἀγάπην ποῦ αἰσθανόμουνα γιὰ ἕνα παιδὶ ποῦ δὲν ἦτονε δικό μου καὶ ἡ Ἰωάννα ἀπόφευγε νὰ δείχνῃ προτίμησιν σ' ἐμένα γιὰ νὰ μὴν τὴν κάμῃ νὰ ζηλέψῃ. Αὐτὸ εἶνε λυπηρὸ νὰ τὸ λέω βέβαια, ἀλλ' ὁ θάνατος τῆς κυρίας Δεβιάνη μᾶς ἄφησε περισσότερο ἐλευθέρους ν' ἀγαπιόμαστε.

Πέρασα ὀχτὼ θαυμάσια χρόνια μορφώνοντας τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιὰ τῆς Ἰωάννας· τὴν ἔκαμα τελεία ὅπως τὴν ἐπιθυμοῦσα, εἶνε ἡ ἀληθινὴ πνευματική κόρη μου, ἀρκεῖ ὁ Ἄ λ λ ο ς ἐξηκολούθησε ὁ Δεβιάνος μὲ πικρία νὰ μὴν καταστρέψῃ τὸ ὡραῖο ἄνθος ποῦ τοῦ ἔδωκα!

Ἐννοεῖς τώρα γιατὶ ἡ λύπη μου εἶνε τόσο μεγάλη· ὑποφέρω ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ κατάλαβα πῶς δὲν ἀνέθρεψα τὴν Ἰωάννα παρὰ γιὰ νὰ δῶ νὰ μοῦ τὴν πάρῃ ἕνας ἄ λ λ ο ς, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποῦ ἐννόησα πῶς δὲν ἤμουνα τὸ πᾶν γιὰ αὐτήν. Ἤθελε νὰ μοῦ κρύψῃ τὸ νέον της αἴσθημα γιατὶ ἤξευρε πῶς αὐτὸ θὰ μὲ λυποῦσε.

Ἀλλὰ ἦτονε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ μυστικὸν μεταξύ μας; Ἐδιάβαζα μέσα στὴν ψυχή της ὅπως σ' ἀνοιχτὸ βιβλίον....Καὶ τὴν ἔδωκα στὸν ἄνθρωπο αὐτὸ ὁ ὁποῖος προ ὀλίγου τὴν πῆρε, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγάπαε, ὁ ὁποῖος αὔριο θὰ μὲ ζηλεύῃ, καὶ ὁ ὁποῖος θὰ προσπαθήσῃ νὰ καταστρέψῃ τὸ ἔργον μου καὶ θὰ κάμῃ τὴν κορη μου ἄλλη γυναῖκα ἀπ' ὅτι τὴν εἶχε φανταστῆ ἡ καρδιά μου...»

Ὁ Δεβιάνος σιώπησε. Μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, καὶ ἀπομακρύνθηκε στὴ σκιὰ τῆς μεγάλης πόρτας τῆς λέσχης, καμπουριασμένος ἔξαφνα γέρος.

(Marcel l'Heureux)

Γελένη, τὴν οἰκογενειακήν της φίλην. Τὴν εἶχαν ἀκολουθήσει ἕως τὴν ἐξώθυρον καὶ ἐπανελάμβανε: Θὰ μοῦ γράψῃς ἀμέσως πῶς τους; ηὗρες; Θὰ τοὺς προσέχῃς 'σὰν νὰ ἦτουν ἡ μητέρα τους.

Βέβαια, εἶπεν μία κυρία πρὸς μίαν ἄλλην. Τὸν ἕνα τοὐλάχιστον ἀγαπᾷ περισσότερον ἀπὸ μητέρα καὶ βέβαια χάριν του πηγαίνει καὶ εἰς τὸν πόλεμον.

Αἰωνίως κακογλωσσιές, ἀπήντησεν ἡ κ. Δεβῆ μειδιῶσα.

ΝΕΑ ΑΡΠΙΣΤΡΙΑ.

Ἡ δεσποινὶς Enriette Ellie εἶνε νεαρωτάτη καλλιτέχνις. Εἰσῆλθε εἰς τὸ Ὠδεῖον μόλις ἕνδεκα ἐτῶν καὶ ἐφοίτησε ταὐτοχρόνως εἰς τὰ μαθήματα τῆς θεωρίας, τοῦ πιάνου καὶ τῆς ἅρπας. Δεκκτριῶν χρόνων ἔλαβε μέρη εἰς τὰς συναυλίας τοῦ Ὠδείου καὶ μετὰ ἓν ἔτος ὁ κύριος Liugini τὴν προσέλαβε ὡς ἁρπίτριαν εἰς τὴν ὀρχήστραν τῆς Opera Gomique. Τὸ 1900, ἦτο τότε δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἔλαβε τὸ πρῶτον μετάλλιον εἰς τὴν ἁρμονίαν καὶ τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς τὴν ἅρπας διὰ τὰς γνώσεις της καὶ τὴν τέχνην μὲ τὴν τὴν ὁποίαν παίζει.

Διαδοχικῶς κατόπιν ἔγινε καθηγήτρια τοῦ πιάνου εἰς τὴν μουσικὴν Σχολὴν τῆς Tunis καὶ ἔλαβε μέρος μεταξὺ τοῦ ἐπισημοτάτου τῆς μουσικῆς τέχνης εἰς τὸν νέον μουσικὸν διαγωνισμὸν τῆς Bone.

Εἶχε μέρος εἰς τὴν ὀρχήστραν κατὰ τὴν παράστασιν τῆς «Παρυσάτιδος» καὶ ἐπανῆλθε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ θριαμβευτικὴν περιοδίαν εἰς τὸ Βέδεν—Βέδεν, Στρασβοῦργον, καὶ Σπᾶ.

Ἐπιστρέφει τώρα εἰς Tunis, ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθῃ μετ' ὀλίγον εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου θὰ θαυμασθῇ καὶ πάλιν τὸ ἔξοχον τάλαντόν της εἰς τὰς συναυλίας τὰς ὁποίας ἑτοιμάζει.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Τὰ μαθήματα τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημείου ἀρ. 26 Οἰκοκυρικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς ἀρχίζουν τακτικὰ πλέον ἀπὸ τῆς 1ης 8)βρίου. Αἱ ἐγγραφαὶ ὅμως καὶ διὰ τὸ τμῆμα τῶν εὐπόρων μαθητριῶν καὶ διὰ τὸ τμῆμα τῶν Εἰδικῶν τεχνιτριῶν θὰ ἐξακολουθήσουν καθ' ὅλον τὸν 8)βριον.

Εἴδη σιδηρώματος γίνονται δεκτὰ ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Τετάρτης. Φορέματα, ἀσπρόρρουχα, καπέλλα παραγγέλλονται ἀπὸ σήμερον. Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ δι' εἴδη κομψοτεχνίας, προωρισμένα διὰ στολισμὸν αἰθουσῶν.

Διὰ τὰ καλλιτεχνικὰ μαθήματα τῆς ζωγραφικῆς, πλαστικῆς, πυρογραφίας, ἀνθοποιΐας, καὶ κομψοτεχνίας, ἐγγράφονται μαθήτριαι καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Δι' ἕκαστον μάθημα δραχ. 1.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Λ. Π. Κέρκυραν Ἀπεστάλησαν καὶ τὰ δύο ὑπὸ τὴν ἰδίαν σας διεύθυνσιν. Δα Λ. Χ. Σιλίστριαν. Ἐλυπήθην πολὺ διὰ γραφόμενά σας. Γράφω Εὐχαριστῶ δι' εὐγενεῖ φροντίδας. Συμμορφοῦμαι ὁδηγίαις σας.—Καν Μ. Τσ. Βῶλον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας.—Καν Ε. Οἰ. Χαρβέτι. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Διεύθυνσις μετεβλήθη.— Καν Αἰ. Κ. Πειραιᾶ. Δύνασθε νὰ τὰ παραλάβῃ τε εἰς τὸ γραφεῖόν μας, χωρὶς νὰ πληρώσετε τίποτε.—Καν Θ. Μ. Πέτρας. Κατ' ἀρχὴν δὲν δημοσιεύομεν νεκρολογίας, πλὴν εἰς ἀπολύτως ἐξαιρετικὰς περιστάσεις. Καν Ε. Κ. Νοβορωσσίσκ. Συγγνώμην διὰ τὸ λάθος καὶ εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ προθυμίαν.—Κον Σ Μ. Ἀργοστόλιον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Τὸ φύλλον δὲν σᾶς εἶχε διακοπῇ, ἀλλ' ἁπλῶς ὡς συμβαίνει κατ' ἔτος ἔχομεν διακόψει τὴν ἔκδοσιν ἀπὸ 15 Ἰουλίου μέχρι τῆς 6' ἑβδομάδος τοῦ 7)βρίου. Ἐὰν ἐν τούτοις σᾶς λείπῃ φύλλον τι, γνωρίσατέ μας, παρακαλῶ, τὸν ἀριθμὸν καὶ θὰ σᾶς ἀποσταλῇ ἀμέσως. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—Καν Ι. Π. Βιέννην. Χειραφετημένη καὶ Μαγισσα ἐστάλη ἐπὶ συστάσει. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Πολλάς, πολλὰς εὐχαριστίας.—Καν Δ. Μ Πειραιᾶ. Μαθήματα τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς ἤρχισαν τακτικά. Ἐργασίαι γίνονται ἤδη δεκταί. Βιβλίως καὶ σίδηρον, ἀλλ' ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Τετάρτης. Ἐγγραφαὶ μαθητριῶν καὶ διὰ τὸ ἰδιαίτερον τμῆμα καὶ διὰ το τμῆμα τῶν τεχνητριῶν θὰ ἐξακολουθήσουν ὅλον τὸν Ὀκτώβριον. Τοὺς ὅρους τῆς ἐγγραφῆς ἔχομεν δημοσιεύσει εἰς τὸ φύλλον τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος.—Καν Ει Γ. Ναύπλιον. Νὰ μὴ λέγετε δὲν δύναμαι, ἀλλὰ δὲν θέλω. Ὅταν θέλει κανεὶς κατορθώνει τὰ πάντα, προκειμένου μάλιστα περὶ πραγμάτων γενικοῦ καλοῦ. Καν Δ. Μ. Ἀθήνας. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, ἀλλ' ἦτο ἀργὰ πλέον. Εἶχεν ἤδη προσληφθῆ —Κον Κ. Γ. Ἀθήνας. Εἰς μνησιν δὲν προσφέρουν δακτυλίδι ἐξ ἀδαμάντων. Τὸ μαργαριτάρι εἶνε ἐνδεδειγμένον διὰ δακτυλίδι μνηστῆς. Εἶνε ὁ ἁγνότερος καὶ ὁ παρθενικώτερος ἀπὸ τοὺς πολυτίμους λίθους. Καν Θ. Κ. Αἴγιναν. Ἀποτανθῆτε εἰς τὸν πνευματικόν σας. Εἶναι πράγματα τὰ ὁποῖα ἀνάγονται εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν δικαιοδοσίαν του, Καν Μ· Μ. Κηφισσίαν. Ἐλάβετε ἐπιστολήν μου. Ἡ ἰδία σας εὑρίσκεται εἰς τὸν δρόμον τῆς πραγματοποιήσεως. Πρέπει νὰ σᾶς ἴδω τάχιστα.— Καὶ Α. Α. Πύρον Ἀπλουστάτον. Ἐὰν τὰ παραλάβετε εἰς τὸ γραφεῖον μας καὶ μᾶς ἀπολλάξετε τῶν ταχυδρομικῶν ἐξόδων, θὰ ἔχετε καὶ τὴν Μαγισσαν καὶ την Χειραφετημένην προς 3 ὁρ. μόνον. Καν Δ. Δ Λθήνας. Ἡ Συμβουλή σας εἶναι καλή, ἀλλ' ὀλίγον σκληρά. Νὰ δημοσιεύω λέγετε τὰ ὀνόματα τῶν καθηστερουσῶν καὶ διὰ νὰ ἐνθαρρύνονται νὰ πληρώνουν καὶ διὰ νὰ μὴ ἀδικοῦνται αἱ πληρόνουσαι ἐγκαίρως. Ἐν τούτοις θὰ σκεφθῶ. Εὐχαριστῶ δι' εὐγενὲς ἐνδιαφέρον.— Καν Δ. Μ Ἐλευσῖνα, Α. Ο. Κέρκυραν, Κ. Κ. Ὕδραν Χρ. Θ. Ἀμφισσαν, Ρ. Π. Πάτρας, Ε. Σ. Χερκόβν., Α. Κ. Τριγάνι, Ρ· Κύθηρα. Εἰ Λιβόρνον, Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

Masseuse Ἑλληνίς, ἀρίστη εἰς τὴν τέχνην της, συνιστωμένη θερμότατα παρ' ἡμῶν ἔχει ὥρας διαθεσίμους. Το massage διὰ τὰς γυναικας τὰς νευρικὰς καὶ τὰς ὑστερικας καὶ τας ἀναιμικας ἐν γένει εἶναι εὐεργετικώτατον. Διὰ τας παχειας καὶ πολυσάρκους εἶναι θαυματουργόν, διότι διαλύει τα παχη καὶ μετριάζει τὰς σάρκας καὶ ἀποδίδει την ἀπολεσθεῖσαν ὡραιότητα καὶ κανονικότητα τοῦ σώματος.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ BERINGER

Ὁ μοναδικὸς τῆς πόλεώς μας φωτογράφος κ. Beringer ἐπέστρεψε κατ' αὐτὰ, ἐκ μεγάλης ἀνατολικῆς περιοδείας του, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμελέτησεν ὅλας τὰς νεωτέρας τελειοποιήσεις τῆς φωτογραφίας. Μὲ τὰ νέα ἐντελέστατα φωτογραφικὰ μηχανήματα, τὰ ὁποῖα ἔφερεν, ἀποδίδει ὄχι μόνον πιστὴν καὶ ἀληθινὴν τὴν μορφὴν τοῦ φωτογραφουμένου, ἀλλὰ καὶ καλύνει αὐτὴν θαυμασιως. Ὅ,τι δὲ ἀποτελεῖ ἀληθῆ θρίαμβον τῆς φωτογραφικῆς τέχνης κατὰ τὰς τελευταίας τελειοποιήσεις της εἶναι ἡ εὐκολία, μεθ' ἧς χωρὶς κόπον καὶ χωρὶς προπαρασκευὴν μακρὰν, ἐντὸς δευτερολέπτων μόλις ἐπιτυγχανεται ἡ φωτογράφησις πολὺ τελειοτέρα ἀπὸ πρίν, ὅτε τόση ἀπῃτεῖτο προετοιμασία.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
Ι. Α. ΤΣΑΜΗΣ

Ὑποδηματοποιοῦ ἀπάσης τῆς Β Οἰκογενείας, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου τῆς Α. Β. Υ. της Πριγκηπίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου.

Βραβευμένου διὰ τῶν πρωτων βραβείων ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει καὶ ἐν τῇ τῶν Χανίων, τιμωμένου ὑφ' ἁπάσης τῆς ἐκλεκτῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἥτις προμηθεύεται παρ' αὐτοῦ τὰ ἀπαραμίλλου κομψότητος ὑποδηματά της, τὰ τῆς ἐφετεινῆς ὅμως ἐαρινῆς περιόδου θὰ ἦναι τὰ ἄριστα καθόσον θὰ κατασκευαζωνται εἰς κομψοτάτας φόρμας προσφάτως κομισθείσας ἐκ Παρισίων, δια δερμάτων πρώτης μὲν ποιότητος ἀλλὰ καὶ εἰς ἀναριθμήτους χρωματισμούς.